

עפ"ת 36635/03/16 - חאלד אל הזייל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ת 36635-03-16 אל הזייל(עציר) נ' מדינת ישראל

בפני הנשיא יוסף אלון

המערער

חאלד אל הזייל (עציר)

על ידי ב"כ עו"ד אלמוג אזולאי

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

על ידי ב"כ עו"ד ודים סיגל - פמ"ד

פסק דין

1. המערער, יליד 1981, הואשם בבית המשפט לתעבורה בבאר שבע כי בליל 3.3.2016 - סמוך לחצות - נהג ברהט מכונית ללא רשיון נהיגה, ללא רשיון רכב וללא ביטוח.

עפ"י הנטען בכתב האישום, רישיון הנהיגה של המערער פקע בשנת 2001 - ולא חודש מאז. תוקף רשיון הרכב בו נהג פקע ב- 2.2.2016.

המערער הודה במיוחס לו והורשע בשלוש העבירות הנ"ל.

בגזר הדין הפעיל בית המשפט קמא (כב' השופט א. אופיר) מאסר על תנאי של שמונה חודשים שהוטל על המערער ביום 11.12.2013, הטיל עליו שמונה חודשי מאסר שירוצו בחופף ופסל אותו מקבלת רשיון נהיגה ל- 12 חודשים.

2. בפני ערעורו של המערער על גזר הדין.

טענתו העיקרית, ולמעשה היחידה, של המערער הינה כי עונש המאסר על תנאי של שמונה חודשים שהוטל עליו בגזר הדין הקודם (מיום 11.12.13 "גזר הדין הראשון") היה בלתי מידתי ברמה שחייבה את אי הפעלתו בגזר הדין נשוא ערעור זה.

בהליכי גזר הדין הראשון הואשם המערער ב- 21.8.12 בשני אירועים של נהיגת מכונית ברהט (ביום 26.6.10 וביום 21.8.12) שעה שרישיון הנהיגה שלו פקע כאמור עוד בשנת 2001, ושעה שנפסל בבית המשפט מנהיגת רכב בשנת 2009. הוא הודה במיוחס לו והורשע בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רשיון תקף ונהיגה ללא ביטוח.

עמוד 1

בגזר הדין הראשון (מיום 21.11.13) הוא נדון למאסר בפועל בן 45 ימים, למאסר על תנאי של שמונה חודשים ולפסילתו מקבלת רישיון נהיגה ל- 15 חודשים.

בגזר הדין נשוא ערעור זה (מיום 14.3.16) הופעל כאמור עונש המאסר על תנאי בן שמונת החודשים הנ"ל.

3. ב"כ המערער טוען כאמור כי רכיבי הענישה בגזר הדין הראשון היו בלתי מידתיים.

לצד עונש מאסר בפועל בן 45 ימים הוטל עונש מאסר על תנאי בן שמונה חודשים.

דהיינו תקופת המאסר הכוללת של המערער בגזר הדין הראשון הייתה בת תשעה וחצי וחודשים - חמישית מתוכה לריצוי בפועל וארבעה חמישיות ממנה לריצוי על תנאי.

"תמהיל" שכזה של תקופת המאסר הכוללת, מנוגד לטענת המערער לאיזוני הענישה כפי שנקבעו בפסיקה.

הוא יוצר מצב אשר בו אם ישוב ויחטא הנאשם, יעמוד בית המשפט בעת גזירת דינו במצב בו שיקולי הענישה לעניין העבירה הנוספת ימוזערו אל מול הקביעה העונשית הקודמת.

אי הלימה זו שבגזר הדין הראשון בין תקופת המאסר בפועל (45 ימים) למאסר על תנאי (שמונה חודשים) הצדיקה לטענת המערער הימנעות בית המשפט קמא (בהליך דנן) מהפעלת המאסר על תנאי עפ"י סע' 56 (א) לחוק העונשין.

הואיל ועפ"י סע' 56 (א) לא ניתן להאריך תקופת התנאי אלא אם לא הוטל עונש מאסר בגין העבירה הנוספת - התוצאה העונשית אמורה הייתה להיות, לטענת המערער, הימנעות כליל מעונש מאסר והסתפקות בהארכת תקופת התנאי.

4. ברע"פ 5798/00, פד"י נה' 1(3) (ובפיסקה 11 לפסה"ד) נפסק כדלהלן:

"...על בית המשפט להנחות עצמו כי ראוי להימנע מהטלת מאסר מותנה שתוצאתו תהיה קשה עד כדי היותה בלתי מידתית הן ביחס לעבירה הראשונה והן ביחס לעבירה הנוספת.

מצב כזה עלול להיווצר כאשר אדם שנכשל בעבירה נוספת קלה יחסית, יצטרך לשאת בעונש מאסר חמור שהוטל עליו בגין הרשעה קודמת...

...במסגרת קביעת עבירות התנאי ואורך תקופת המאסר המותנה על בית המשפט לשקול גם את האפשרות שעבירה נוספת קלה יחסית עשויה להפעיל את המאסר על תנאי ולחייב את בית המשפט בעת ההרשעה הנוספת להטיל על נאשם עונש מאסר ממושך בפועל".

אין לדחות בקש טענת המערער דנן כי "תמהיל" רכיבי הענישה בגזר הדין הראשון הינו בעייתי במידה מסוימת.

יש מקום להניח כי אילו היה מוגש ערעור נגד גזר הדין הראשון היה מקום לבחון בכובד ראש אפשרות של צמצום מסוים באורך תקופת המאסר על תנאי שנכלל בו.

אולם, המערער דן לא ערער על גזר הדין הראשון.

הערעור שבפני הינו על גזר הדין בעבירה הנוספת.

בנסיבותיו של הערעור דן השאלה המתבקשת הינה האם תוצאתו האופרטיבית של גזר הדין (שמונה חודשי מאסר) הינה קיצונית ברמה המחייבת התערבות ערכאת הערעור.

5. לאחר בחינת נסיבותיו של המערער ועברו התעבורתי המכביד לא מצאתי מקום לקבלת הערעור.

רשיון הנהיגה של המערער פקע כאמור עוד בשנת 2001.

כמפורט בגזה"ד הראשון - רשיון הנהיגה שהיה למערער עד לשנת 2001 היה לנהיגת טרקטור בלבד.

לאמור, נהיגותיו המרובות במכונית נעשו למעשה מבלי שאי פעם הורשה לנהוג במכונית.

ביוני 2007 הוא הורשע בנהיגה (מיום 8.2.07) ללא רשיון וברכב שניתנה לגביו הודעת אי שימוש.

בינואר 2009 הוא הורשע בנהיגת מכונית (17.2.09) ללא רשיון נהיגה תקף.

ביום 12.11.2013 ניתן "גזר הדין הראשון" בגין הרשעתו בנהיגה בעת פסילה וללא רשיון נהיגה תקף (זאת כאמור ביום 23.6.10 וביום 21.8.12).

ועתה - הוא שב ונהג ללא רשיון ביום 3.3.16.

המדובר אפוא בהתנהלות תעבורתית עבריינית.

ענישתו המתונה, והמותנית, לא הרתיעה את המערער והוא שב וחטא גם הפעם בעבירת נהיגה ללא רשיון.

ודוק - רשיונו של המערער פקע עוד בשנת 2001 ורשיון הנהיגה שלו (עד 2001) היה כאמור לטרקטור ולא למכונית.

לצד עברו התעבורתי המכביד, נושא עמו המערער גם עבר בפלילים.

הוא ריצה עונשי מאסר משמעותיים בעבירות סמים וברישומו הפלילי עבירות נוספות.

6. בהינתן עברו המכביד של המערער בעבירות תעבורה - ובעיקר בעבירות נהיגה ללא רשיון (וכן בזמן

פסילה) ובהינתן עברו בפלילים - מסקנתי הינה כי עונש המאסר הכולל שבגזר הדין קמא - 8 חודשי מאסר - מהווה בנסיבות העניין והמערער תוצאה עונשית נאותה שאינה מצדיקה התערבות ערכאת

הערעור.

אכן, טוב היה אילו בגזר הדין הראשון יחס התקופות בין המאסר בפועל למאסר על תנאי היה מאוזן יותר, ברם, חסד עשה בית המשפט קמא עם המערער (בהליך הנוכחי) באיזון הדברים על דרך חפיפה מלאה של המאסר נשוא העבירה הנוספת למאסר על תנאי שהופעל.

התוצאה העונשית, בשורה האחרונה שבגזר הדין קמא, נמצאת בעיני מאוזנת וראויה בנסיבות העבירות והמערער.

7. אשר על כן - אני דוחה את הערעור.

ניתן היום, ט"ז אייר תשע"ו,
24 מאי 2016, במעמד

**יוסף אלון, שופט
נשיא**